

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

IV. Artium Magister turbas excitat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

nis trivocus factum est, vel Deus est factus panis, quorum utrumvis elegerit VViclephista toto celo impinget, & vapulabit. Nam in priore sensu hæretici sui erroris, unum Christum dicet duplicem esse personam, nempe *divinam* quam semper habuit nec amisit, & creatam nempe *Hosiam*, quam de novo accepit: in posteriore vero sensu fatebitur, Christum Dominum triplicem esse Naturæ nempe *Divinæ humanæ, & panicæ*, nisi velit dicere panis substantiam seu naturam Christi Domini corpori tanquam novam vestem iniici, quo tamen dicto æque impinget, cum verbum formæ, quæ hoc VViclephisticum indusium ei circumponitur, ipsi indusio contradicat, & ipsum destruat, dicente Domino & omni Ecclesia cum eo veraciter; *Hoc est Corpus meum. Hic est Calix Sanguinis mei &c.* nequaquã vero: cum *Hoc est Corpus meum*, vel, in *Hoc est Sanguis meus*. omitto alia absurda errorum olida scelerata hic latentia. Ex illo vero patet, VViclephi doctrinã de Eucharistia, à Lutheri doctrina nõ multum discrepare, quum in hoc, tam in alijs articulis, ut de indulgentiis, de ordine & hierarchia Ecclesiasticis, quam non minus quam Lutherus confundere & proculcare nitebatur, dicens inter alia, *omnem Ecclesiasticam muneris dignitatem & efficaciam non ab ipso officio, sed à sanctitate & doctrina surgentis pendere*. Quam vero contempnim & de universo ordine Ecclesiastico, & in primis de Religiosis seu Monachis & sentiat & loquatur, scripta eius multis locis testantur.

Augustinum, ille & Benedictinum, & Bernardum damnatos esse ait, nisi pavituerint in hoc quod religionem ingressi sunt. Diaboli esse filios qui Monasteria condiderunt. Eos qui religiones eiusmodi instituerunt, peccasse mortaliter. Omnes religiones à diabolo esse introductas. Ecclesiam Romanam esse Synagoga Sathana, &c. Quædam ipsius dogmata ab Anabaptistarum delirijs non longe abeunt, ut quum dicit verbo Deirepugnare, ut Ecclesiastici bona temporalia possideant, sed certis tantum pensionibus illos contentos esse debere. Populum posse ad suum arbitrium dominos delinquentes corrigere, & de statu daturbare Decimas esse meras eleemosynas, & propter peccata à Parochianis posse auferri. Operere unumquemque labore manuum suarum victum sibi comparare. Imperatores & seculares alios à diabolo seductos fuisse, ut Ecclesiam bonis dotarent temporalibus. Omnia iuramenta esse illicita, &c.

Alios eiusdem VViclephi articulos omitto, ut quod asserit, *Episcopum vel sacerdotem qui mortali sit obstrictus peccato, non consecrere, nec baptizare, nec consecrare*: quasi in magno hoc mysterio homo non

Deus, & creaturæ potius meritum & dignitas quæ Dei potentia respicienda & consideranda sit. Ut & illud quod idem affirmat, *Omnia ex necessitate quadã absoluta venire. Deum obedire debere diabolo*. Hæc & alia VViclephi dogmata is qui pseudo Martyrum historiam collegit, caute sane, vel astute potius omisit: illud solum iniquens, à VViclepho aliquot articulos contra Pontificij Cleri abusum fuisse promulgatos: quæ tamen diligenter persequutus est insignis Theologus Bohemus Prisbram nomine, qui quum initio VViclephicæ hæreses esset affectus, ad Catholicam postea Ecclesiam reversus, impia VViclephi dogmata scriptis vehementer oppugnavit.

IV. Interdictum vero illud de legēdis VViclephi libris, scholarium animo tanto maiori ut fieri sæpe videmus, in illicitis, & vitiosis, desiderio accendit explorandi, quænam illa nova esset religio. Idem Fabritij libellis accessisse historici testantur: quos quanto magis Nero vetuit, & eos qui vel penes se habere vel legisse convicti fuerant, acerbioribus pœnis affecit, tanto maiori studio conquiriti & lecti sunt. Idem VViclephi & plerisque hæreticorum libris evenit. Quasi ignis ipsis cremandis suppositus, hominum animos ad ea legenda magis incendat. Germani quidem theologi pestilenti huic doctrinæ quo minus latius proferperet, diligenter obstiterunt, quam tamen artium quidam magister, Bohemus natione, & magnæ inter suos & ex estimationis & auctoritatis, eorundem odio (cuius causas sequenti exponam capite) occulte auditoribus suis commēdabat & instillabat; adeo ut quamvis initio unã cum Prisbramo, eius condemnationi subscripsisset, eam tamen propugnare postea non dubitavit. Hic inter Bohemos, per excellentiam quandam, Magistri Joannis, nemine celebrabatur nullo alio cognomine nisi à patria, quæ Hufspagus erat, insignis: obscurus scilicet, & quasi incerto patre natus homo. Huius præcipue studio & opera factum est, ut exsequutio contra prædictam VViclephi doctrinam lenite admodum processerit, unde brevi tempore universa civitas Pragensis, transcriptis sæpe & multiplicatis VViclephi libris, fuit repleta. Hæc variæ in scholis contentiones exarserunt, hinc VViclephistarum & Lollardorum nomina exorta sunt. Sic enim novi illi ex Anglia progressi hæretici appellabatur, sumpto ab ijs nomine, quos Anno MCCXIII. extitisse Trithemius scribit, ut quibus pene erant gemini.

Rr

Ur

ut paucis absolvam, primum hæreseos venenum librorum Wiclephi lectio in Bohemia & vicinis regionibus profeminavit.

V. Laudabilis sane, inde ab antiquis usque temporibus, in Ecclesia mos obtinuit, quo hæreticorum librorum lectione suis alumnis interdixit, quibusdam tamen exceptis personis, quibus illa certas ob causas permissa est lectio. Si namque ex Apostoli præcepto, (*hæretici familiaritate post unam alteram admonitionem fugere debemus*, quanto magis à scriptis eorum quemque cavere sibi oportet quæ sunt ipsum Hominis hæretici semen, seu zizania in agrum Dominicum inpersa.

Quod si odium illud quo eos prosequimur qui Deum oderunt, sanctum & religiosum est, ut Hilarius affirmat; omnia sane extreme odisse debemus, quæ à capitali Dei hoste proficiscuntur. Si denique legibus non modo adulterinam aut falsam monetam, vel sub alio quam legitimi Regis titulo eudere, verum etiam, ab alijs culam habere & erogare, sub læsæ Maiestatis criminis pœna veramur, sed penes nos habere & legere prohibemur; quum omni aduherina illi moneta peiores sint, & longe aliã quàm eius quæ supremum nos dominum agnoscimus, habeant imaginem & inscriptionem. Sapienter apud Virgiliū Laocœon inquit; *metuo Graios quod donaferentes*

Equi semper boni Catholici esse eos omnes libros qui ab Ecclesia condemnati sunt, pro condemnatis habere, & sine ulla causâ investigatione oculos ab ijs legendis, & aures ab audiendis abstinere. Qui contra faciunt & eiusmodi vel hominibus vel scriptis aures præbent, mentis suæ tranquillitatem ipsi turbant, scrupulosiores scilicet plerumque facti. Neque illi ex cæcitate mihi videntur, qui ista se legere vel audire audent, ut fidem inde suam tanto magis confirmant. Numquidem non ridiculus, sed stultus ille fuit, qui primus in se aconiti vim, cum certissima sua morte (postquam omnis ista cognitio iuutilis est) experiri voluit: Sanctus Hieronymus reprehendit eos qui ieiunij operam daturi, sumptuosius tamen & splendidis epulis interesse gaudent ut & Monachos, qui perruptis Monasterij claustris, in Principum aulis & medijs sæcularum hominum turbis obversantur, ubi vix tuta esse potest ipsa pudicitia & sanctitas. Noverat enim vir sanctus, quam periculosum sit velut collato pede cum ijs hostibus pugnare, qui vix ulla ratione alia, quam fugiendo vinci possunt. Longe facilius & tutius est intra murum contra arietis ictum sese defendere, hostemque

à superiore loco propulsare, quàm medijs in campis, ubi assiliri undique possis, acie cum hoste confingere. Quam cito enim vel levi brachio totum seculum in caput nostrum incidere, vitamque nobis auferre queat? Serpens ille sub pulchris illis, ut prima fronte, (nempe bêtada & muliebri facie Apocalypticarum locustarum) videtur, hæreticorum scriptorum floribus latens, ubi oculos nostros ad legendum pellexerit, virus suum animis statim tacite afflat, iuxta eandem locustarum descriptionem, quatuor potestas dicitur esse (1. ut potestas scorpionum, nam progressa eorum lectio sensus nostros pervertit, & iudicium corrumpit in ijs qui nullo modo prophylactico medicamento remtam pestiferam tractare non verentur. Et quemamodum navæ litus legentes, etiam si nihil minus cogitent quam in altum enavigare, nisi tamen navim in portu anchora firmant, maris tempestate & fluctuum reciprocantium vis sæpe abripitur: sic curiosi isti qui hæreticorum libros legendos suscipiunt, nisi firmissimam fidei anchoram in Romanæ Ecclesiæ portu tenerint, levitatis suæ ventis in errorum, vel etiam impietatis & atheismi abyssum, cum sempiterno animæ exilio, plerumque propelluntur. Rudis enim maris artium lector, in istiusmodi libris nihil frequentius quam Jesu Christi, quam Salvatoris, quàm Domini nomen inculcat. In videns, merâ ijs sanctitatem contineri statim arbitrat, atque inde mirifico lectionis studio magis magisque incenditur; parum interea memor nihil tam sacrum, nihil tam divinum esse, quo malignus Spiritus non abutatur, ut in chartis superstitiosis indices videmus, in quibus una cum sanctæ crucis signis alia abominanda nomina & signa permiscuntur. Hæc quippe effica illa est, qua homines minus cauti a demonio non aliter quam hamo pisces capiuntur. Sæpe videmus diabolos sola verba magorum negligere, & imperium detrectare, nisi eadem frequenter quum sacratissimi Dei viuentis & Jesu Christi nomine, tum Crucis & aliarum sacrarum rerum usurpatione exornent, ut simplices attendentes hæc sola quæ pia sunt, impia non advertant persuadearque sibi quod sacrorum sola vi, & non pacto maligno adigantur, & sic sibi persuadent, nihil mali in arte illa esse posse, ad quæ divinis verbis & signis opus est. Sicut vero bulborum caro initio quidem gratissimi est saporis, postea vero cerebrum multis horribilibus visis & somnijs perturbat: eodem modo qui hæreticorum scripta Jesu Christi & alijs eiusmodi speciosa pietatis ambitu matris pictura, legunt,

1. Apocal. 9. 3.

int.